



UNIVERSITATEA

LUNI, 3 AUGUST 2020, ORA 20:30
LIGA I, PLAYOFF, ETAPA X
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA



CFR CLUJ

Dragi bunici,



iubiți părinți,



ați trăit bucuria așa cum trebuie și ne-ați transmis-o și nouă.



Acum, a venit vremea noastră s-o trăim!

Alexandru CICÂLDĂU:

„Vedeta
Universității
este echipa
pe care am
construit-o“



Cu 14 goluri marcate și 8 assist-uri în acest sezon, **ALEXANDRU CICÂLDĂU** este probabil în cea mai bună formă de când s-a apucat de fotbal. Creșterea lui remarcabilă de la an la an și vârful din vara lui 2020 au coincis cu cel mai bun moment al echipei, de la revenirea pe prima scenă a Universității, acum 6 ani. Înainte de finala campionatului, Alex vorbește cu multă emoție despre o vară foarte dificilă, dar de care peste ani și ani am putea să ne amintim cu lacrimi de dor și fericire în ochi.

„Dacă nu vom reuși să câștigăm titlul, realizările mele individuale aproape că nu vor mai conta“

Alex, ai fost cel mai bun jucător al Universității și poate al campionatului, în acest sezon. Care este secretul succesului tău?

Într-adevăr, am un sezon foarte bun și sunt mândru de prestația mea din acest an, dar nu aș fi reușit nimic de unul singur. Fotbalul este un sport de echipă și pentru mine echipa a fost mereu pe primul plan. Când echipa joacă bine, ies și jucătorii în evidență la nivel individual, iar noi am jucat bine spre foarte bine în acest an. Oricum, mai avem un meci și

pentru mine acesta este marea provocare a sezonului. Sincer, dacă nu vom reuși să obținem titlul, realizările mele personale ar conta foarte puțin spre deloc, pentru mine. Pentru că, așa cum spuneam, vedeta la Universitatea este echipa pe care am reușit să o construim.

De când te-ai lansat în fotbalul mare arăți tot mai bine de la an la an. Ce ai făcut ca să îți păstrezi această creștere constantă?

Sunt destul de critic cu mine și, la finalul fiecărui an, încerc să fac un bilanț cu ce am făcut bine și ce am făcut mai puțin bine. Apoi, în pregătirea pentru sezonul care urmează, încerc să mă concentrez pe părțile mai puțin bune și cred că această concentrare mă ajută să nu repet greșeli pe care poate le făceam înainte. Mulțumesc pentru apreciere, chiar sunt foarte bucuros, pentru că la fel simt și eu, că în acest an am ajuns la un nivel mai bun față de cei precedenți.

S-a vorbit mult în acest sezon despre echipe importante interesate de semnătura ta. Sincer, dacă reușim să câștigăm campionatul, preferi să profiți de șansa oferită și să te transferi la o echipă din vest sau să mai joci pentru Universitatea măcar un an, pentru a ataca grupele cupelor europene?

Știu că se vorbește și probabil nu mă veți crede, dar nu mă gândesc la asta deloc. Dacă aș sta să mă gândesc la ce va fi în anul următor, cred că mi-ar fi mult mai greu să mă concentrez pe ce am de făcut în prezent, antrenament cu antrenament și meci cu meci. Oricum, ambele alternative sună foarte bine, deci ce știu sigur este că voi trăi în continuare momentul și mă voi bucura oricare ar fi decizia noastră, adică a mea, a apropiaților și a clubului.

Care crezi că sunt șansele noastre la titlu, în acest moment?

Nu aș vrea să dau un procent sau ceva de genul acesta, dar cred că am demonstrat pe teren că suntem cea mai bună echipă a momentului. Prin urmare, cred că avem o șansă bună la titlu... Nu știu să o calculez, dar știu că vreau să profit de ea și să nu mai lăsăm din mână avantajul pe care l-am obținut în clasament.

Ce ți s-ar părea corect să se întâmple în ceea ce privește rezultatul meciului cu Astra, atâta timp cât acesta nu va mai putea fi jucat?

Nu sunt eu în măsură să spun ce ar fi corect și ce nu. Noi jucăm fotbal când putem să o facem și pentru mine cel mai important este că, atunci când am fost pe teren, în această vară, ne-am descurcat foarte bine.

Cum ai prefața partida de luni?

Se întâlnesc indiscutabil cele mai bune echipe ale campionatului nostru și sunt convins că va ieși un meci spectaculos, așa cum au fost și cele de până acum.



„Ce galerie avem! Ce oameni! Câtă pasiune!”

Care este cel mai plăcut moment de care îți amintești acum, din calitate de jucător al Universității în acești doi ani?

Au fost foarte multe momente frumoase, atât de multe încât nu aș putea să nominalizez unul anume. În general, însă, cred că îmi voi aminti toată viața de emoțiile simțite la meciurile pe care le-am jucat cu un „Ion Oblemenco” plin, în decursul acestor două sezoane. Ce galerie avem! Ce oameni! Câtă pasiune! Ce să mai, nu este deloc o exagerare, la Universitatea oricine se simte fotbalist mare, datorită fanilor.

Cum te simți alături de Dan Nistor și crezi că ar putea Naționala să se folosească de relația creată între voi și să fiți titulari în viitorul apropiat?

Ne simțim foarte bine și cred că ne completăm reciproc. Dan nu este doar un mijlocăș de mare valoare și cu multă experiență, ci și un om deosebit. Eu cred că și lui îi datorez creșterea mea în valoare și îi mulțumesc. Nu e treaba mea să vorbesc despre selecția la echipa națională, dar vă pot spune că mă simt excelent alături de Nistor în teren.

Sunteți printre puținele echipe din Europa cu serie neîntreruptă de victorii, de la reluarea campionatelor. Care sunt motivele pentru care arată Știința atât de bine, într-o perioadă în care multe echipe au probleme?

Așa e, a fost un parcurs perfect și cred că meritul este al echipei și al unității dintre noi. Suntem o familie, suntem deschiși unul față de celălalt și mereu toți pentru unul și unul pentru toți.

Ce a adus Cristiano Bergodi nou la echipă?

Cred că cu fiecare antrenor pe care l-am avut până acum am mai îmbunătățit câte ceva, iar cu domnul Bergodi am atins un vârf de formă, pentru că simt că datorită dumnealui am reușit să ne rezolvăm și puținele vulnerabilități pe care le mai aveam. Dacă va fi să câștigăm titlul, va fi nu doar succesul nostru, al celor care suntem acum în teren sau pe bancă, ci și al antrenorilor precedenți. Sincer, cred că am fost norocoși să avem antrenorii pe care i-am avut, în acești doi ani, și eu unul consider că de la fiecare am învățat câte ceva, însă Mister ne-a adus acel plus de care aveam nevoie pentru a fi și mai ales a ne simți cei mai buni.



Cum a schimbat pandemia de covid-19 viața fotbaliștilor ca tine, atât în ceea ce privește programul vostru cu echipa, cât și viața personală?

A fost o perioadă foarte grea încă din martie, pentru că a trebuit să stăm închiși în casă, iar noi chiar am respectat aceste restricții și, sincer, a fost dificil, pentru că nu era ceva ce am mai făcut sau la care ne-am fi gândit până acum. Cel mai greu ne-a fost la nivel psihic, pentru că, fiind o situație cu totul neobișnuită, eu aveam foarte multe emoții legate de cum o să reușim să ne reintrăm în forma fizică și în cea sportivă, după aproximativ două luni de stat singuri în casă, în primăvară. Faptul că din martie nu putem nici măcar să mai ieșim la o terasă sau să ne mai vedem cu prietenii pentru a ne relaxa a fost și el unul foarte dificil, pe plan mental. Dar totul va fi minunat dacă vom reuși să câștigăm titlul. După asta, vom putea să ne bucurăm cu toții și de acea relaxare de care avem mare nevoie.

Cine e omul din viața ta căruia i-ai dedica în primul rând un eventual titlu câștigat cu Universitatea Craiova?

Mi-ar fi foarte greu să aleg un singur om. Dacă aș reuși să ridic trofeul, în primul rând m-aș gândi la familia mea și apoi la toți oamenii minunați pe care am avut norocul să-i întâlnesc, de-a lungul carierei, și care m-au ajutat să ajung aici. Dar haideți să fim acolo mai întâi, ne așteaptă un meci pe viață și pe moarte, înainte de asta.

Care este primul gând cu care vei intra pe teren în meciul de luni?

Știu că este un meci cu miză uriașă și până la fluierul de start vă garantez că și noi, jucătorii, îl simțim la fel. Însă atunci când voi intra pe teren, nu voi face decât ce fac în fiecare meci, indiferent de adversar: mă voi concentra la mine, la ce am eu de făcut și la rolul meu în echipă și voi încerca

să dau tot ce am mai bun. Așa am făcut și până acum și ne-a ieșit, sperăm să ne mai iasă o dată, pentru că acești oameni minunați merită „să le facem o bucurie“, cum ne tot cere galeria, după un an greu pentru toată lumea.

Cât de mult contează că ați învins deja CFR Cluj și care crezi că sunt punctele lor slabe?

Acea victorie de la Cluj a fost una extrem de importantă, nu doar pentru duelul direct cu ei, ci și pentru starea noastră de spirit. Practic atunci am știut că avem șanse reale la campionat, pentru că ne-am demonstrat nouă că suntem o echipă cu personalitate și cu maturitate, care poate să ia partida în mână și să dicteze jocul, chiar să întoarcă rezultatul, pe final, pe un teren pe care nu câștigase nimeni de mult timp. Sunt sigur că, dacă ne vom prezenta la fel ca în meciul tur, vom câștiga și acum. Așadar, nu este atât despre punctele lor slabe cât despre punctele noastre puternice.

Cât de importanți au fost fanii și susținerea lor în acest sezon, pentru voi?

E greu de descris în cuvinte cât de importanți au fost. Noi o știm, ei o știu, e ceva ce poate fi mai degrabă simțit decât povestit. Cert este că și datorită lor și încrederii pe care ne-o dau, chiar și în aceste momente de distanțare și cu tribune goale, suntem o echipă foarte greu de bătut.

Și ultima întrebare: cum crezi că îți vei aminti de vara aceasta peste 10 ani, privind în urmă?

(zâmbește, încurcat) Foarte grea ultima întrebare. Nu știu ce să zic, sper că peste 10 ani încă voi fi în activitate, la 33 de ani, și că voi putea să privesc înapoi la un deceniu foarte bun pentru mine, care a început cu obținerea unui nou titlu pentru Știința, unul venit după 29 de ani de așteptări. A fost o vară foarte grea, dar cred că peste 10 ani cu toții ne vom aminti de ea cu bucurie și emoție.



Trei generații cu Știința

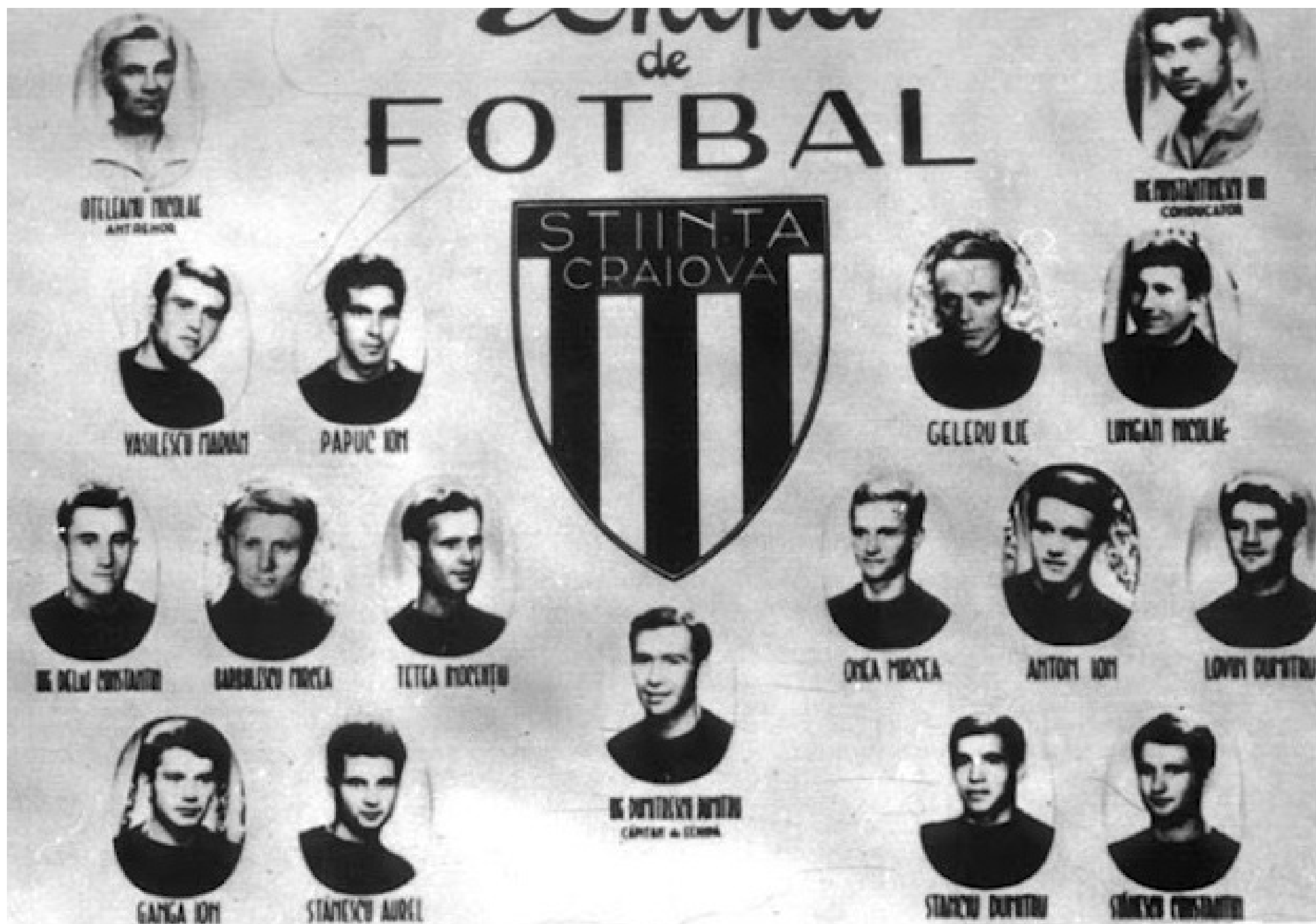
FILE DIN POVESTE

E luni deja? Este. Dați-ne voie să încercăm ghicim senzațiile pe care le-ați simțit în ultimele zile și ore. Îndrăznim, pentru că presupunem că au fost aceleași cu ale noastre. Vineri, în timpul meciului distractiv dintre FCSB și CFR, probabil ați devenit ușor neliniștiți. Sâmbătă ne imaginăm că ați început să le faceți viața grea nemicrobiștilor din jurul vostru: erați ba visători, ba irascibili, ba zâmbeați cu gura până la urechi, privind în gol și neatenți la conversație. Duminică, dacă aveți cumva o brățară sau un ceas care vă măsoară permanent pulsul, cu siguranță v-ar fi dat valori peste medie, dacă nu cumva chiar unele care să declanșeze alarma de sunat salvarea, iar în capul pieptului se va fi instalat deja (și avea nu doar să persiste, ci să se agraveze de la oră la oră) o senzație de lipsă de aer similară cu aceea pe care o avem cu toții când cădem în gol, într-un roller coaster sau la o turbulență mai serioasă, în avion. Și apoi a venit luni, azi, când toate simptomele de mai sus au atins apogeul. Și pe deasupra s-au mai adăugat câteva, cum ar fi pielea de găină apărută aparent din senin, ridicatul în poziție de drepti al tuturor firelor de păr de pe mâini la orice gând legat de meci și un tremur tot mai perceptibil al mâinilor, pe măsură ce se apropia ora 20:30.

Așa să fi fost și pentru ei? Așa să fi trăit și bunicii ori părinții noștri zilele și orele de dinaintea marilor meciuri? Putem doar să ne imaginăm că da. Celor mai norocoși dintre noi, încă li se povestește despre ele în viu grai. Ce știm sigur însă acum, cu toții, este care au fost acele mari meciuri și cum s-au terminat ele. Cei mai mulți dintre noi erau prea mici sau nu erau deloc, atunci când Craiova reușea să obțină ultimul titlu de campioană. Despre primul nici nu mai vorbim. Nu venise încă timpul nostru. Dar ei, bunicii și părinții noștri, ei au trăit cele mai frumoase vremuri ale Universității. Să le rememorăm încă o dată și să lăsăm istoria noastră glorioasă să ne încarce bateriile și să ne dea forța de care avem nevoie cu toții ca să răzvim. Pentru că noi suntem cei care trebuie să continue vremurile acelea, pentru viitor și copiii cărora trebuie să le predăm bucuria.

Știința bunicilor

14 iulie 1964: prima bucurie. În loc de o finală, ca astăzi, Știința Craiova, echipa ce fusese înființată în 1948 de un grup de profesori și studenți, era implicată în două finale, în acea zi în care se juca ultima etapă a Diviziei B. Asta pentru că lupta pentru promovare s-a dus în trei până în ultima etapă: Știința Craiova, Metalul Târgoviște și Poiana Câmpina aveau toate șanse să facă pasul cel mare. Primele două s-au întâlnit în meci direct, iar Știința a învins clar Târgoviștea cu 3-0, la Craiova. Câmpina pierdea și ea la Pașcani și „studenții” conduși de Nicolae Oțeleanu



promovau în Divizia A. Visul începea să se mijească tot mai perfid printre gene și să-și facă loc în creier, și de acolo în ceea ce aceia mai credincioși dintre noi numesc, cu un tremur aproape imperceptibil în glas, „suflet“.

19 iunie 1974: dreptatea de la Ploiești (la un an de la jaful de la București). Universitatea scoate un 0-0 suficient pentru păstrarea primei poziții, la Ploiești, și obține primul titlu de campioană a României din palmares. Trecuse un an de când Dinamo comisese cea mai mare hoție din istoria fotbalului românesc, în sezonul 1972-1973. Complici la crimă le-au fost chiar adversarii noștri de astăzi, CFR Cluj. Ardelenii s-au lăsat pe spate și i-au lăsat pe fotbaliștii Ministerului de Interne să câștige cu câte goluri aveau nevoie (4), după ce ambele echipe împreună cu arbitrul au pus-o de-o amânare cu 20 de minute a partidei, la pauză, pentru ca



toată lumea să știe rezultatul Craiovei de la Arad. Motivul invocat pentru amânare: ploua. De notat că CFR-ul avusese parte de un sezon excelent, cel mai bun din istoria de până atunci al echipei, și ocupau locul 3 la ora meciului (acea înfrângere i-a dus pe 5 la final). Unii povestesc chiar cum CFR-ului li s-a făcut marele cadou de a se pasa o invitație la un amical în Germania Federală, iar autoarea generosului gest era chiar Dinamo. Când găseai pe cineva care să-ți faciliteze o excursie în Occident, pe vremea aia, nici nu se mai punea problema să nu-l lași să câștige la jocuri, fie ele și unele serioase, ca fotbalul.

Știința părinților

3 iulie 1977: zorii Maximei. La trei ani după titlul de campioană urmează și prima cupă a României, cucerită în condiții la fel de potrivnice: într-o finală la București, cu Steaua. Avea să fie meciul lui Balaci (20 de ani la acea vreme) și al lui Cârțu (21), care înscriseră două goluri care merită povestite și astăzi, 43 de ani mai târziu. În minutul 55, Balaci preia o minge în propria jumătate, îi face otită lui Florin Marin atunci când sprintează pe lângă el și, după o fugă nebună de 60 de metri, mereu cu mingea aproape de picior, îl învinge pe Moraru. După reușită, se pune în genunchi (*vezi foto*) în fața miilor de olteni prezenți la meci, într-una dintre cele mai frumoase fotografii din istoria Științei. După alte 10 minute, același Balaci iese cumva cu mingea dintre patru adversari, pare că pierde posesia, însă Cârțu apare la marginea careului de 16 metri, recuperează și preia spre poartă cu o piruetă de o eleganță care îi era caracteristică (acea mișcarea a fost undeva la jumătatea drumului dintre



Zidane și Bergkamp), apoi trage la fel de fin la colțul scurt, cum mult mai târziu avea să o facă și Ilie Dumitrescu, cu Argentina. Steliștii reușesc doar să reducă din diferență pe final, dar în tribune și în Oltenia era deja revelion.

1978–1984: Craiova Maxima. După acele prime două succese venite greu, cu sacrificii și suferințe enorme, se leagă marea echipă a Craiovei. Într-atât de mare încât nu mai putem să dedicăm câte un capitol fiecărui trofeu, pentru că acestea au început să vină la foc automat. În acești șase ani, Universitatea Craiova câștigă trei Cupe ale României și alte două titluri de campioană (inclusiv eventul, în vara lui 1981, după un 6-0 de vis în finala de cupă cu Timișoara). În plus, devine prima echipă românească prezentă în primăvara europeană, în 1983. Cu ajutorul intelectualilor și artiștilor vremii, tot mai atrași de vraja unei echipe anti-sistem care reușea să bată sistemul în luptă dreaptă, Universitatea își țese cel mai pronunțat firele de legendă în acești șase ani de vis. Câți dintre noi care încă nu eram aici nu regretă în fiecare zi faptul că nu i-au putut trăi?

1990–1991: al doilea event. Cu Cârțu revenit aproape de Știința, de data aceasta ca antrenor, Universitatea cucerește titlul de campioană pentru a patra oară după un 3-1 acasă cu Sportul Studentesc și o cupă bonus, pentru vitrină și amintirile ce vor veni, după o finală cu Bacău.



Știința noastră

2013–2014: renașterea. Secția de fotbal a istoricului club CS Universitatea Craiova se redeschide oficial, după mai mulți ani în care orașul Craiova fusese văduvit de fotbal. Începutul este pe alocuri greoi, dar eficient: Știința promovează în prima ligă după un egal muncit la Reșița, pe 31 mai 2014. Peluza Nord își începe anevoiosul drum către frumoasa galerie de azi de la o mână de câteva zeci, uneori sute, de oameni, majoritatea tineri și curajoși, acei nepoți și copii dornici să trăiască și ei ce auziseră doar din povești.



27 mai 2018: a șaptea cupă și-al șaptelea cer. Sub comanda lui Devis Mangia și după decizia extrem de inspirată de a-l readuce pe Alexandru Mitriță la club, Universitatea cucerește al 11-lea trofeu major din istorie, după 2-0 la București cu Hermannstadt (goluri Gustavo și Mitriță, într-un meci dominat de la cap la coadă de ai noștri). Aproape 30.000 de olteni au făcut o atmosferă de vis pe Arena Națională și chiar și mai mulți au împânzit străzile Craiovei, atunci când echipa a venit să le prezinte trofeul, a doua zi.

3 august 2020: Emoția. De atunci încolo, visul renăscut capătă tot mai multă forță și portanță. Dacă învingem astăzi, pariem că va decola cu forța unui Concorde. Dacă învingem astăzi, putem redeveni acea forță de temut a României. Și nu inducem teama adversarilor prin agresivitate, nu. Am zice că taman acel vis cu aripi reinventate al nostru este cel care îi va speria. Și dacă nu va fi să fie, acum știți cum e, atât bunicii cât și părinții au mai trecut și prin momente în care au simțit acea prăbușire din final. Dar, la fel ca ei, cel puțin acum avem garanția că nici măcar un eșec de moment nu ne poate zdruncina visul. Hai, băieții! Suntem toți cu voi până la sfârșit, ca de obicei.